

Τίποτε άλλο.

Ἡ ζήλεια ὅμως τοῦ Ὁρέστη μεγάλωνε ἀπὸ μέρα σὲ μέρα. Τοῦ γινόταν πειὰ σωστὸ πάθος. Κι' ἀφοῦ πάλασε κάμποσο, μὲ τὴν ἐλπίδα ἴσως νὰ συνηθίσῃ τὴν κοσμικὴ αὐτὴ ζωὴ, πού ἐνόμιζε πὼς τοῦ ταίριαζε καὶ τοῦ χρησίμευε, ἀποφάσισε ξαφνικὰ νὰ τὴν παρατήσῃ, νὰ τὴ θυσιάσῃ, ὅπως δὴ τὸν εἶχε συμβουλέψῃ ἄλλῃ φορὰ ἡ Εὐτυχία ἢ ἴδια. Ἐπαψε λοιπὸν ἀπότομα νὰ πηγαίνῃ μαζὺ τῆς στὰ κέντρα, τὴν ἄφηνε στὸ σπίτι, ὅταν ἦταν ἀνάγκη νὰ συναντήσῃ κάποιον τὸ θράδυ, κι' ὅταν ἔβγαιναν οἱ δύο τους, πηγαιναν σ' ἐρημιές. Καὶ ἐπειδὴ βαρύνονταν μονάχοι συνηθισμένοι ἕως τώρα καὶ οἱ δύο μὲ παρέες, ἀρχίζαν γιὰ ποικιλία τὸν καυγᾶ καὶ πάντα γύριζαν στὸ σπίτι μωτρωμένοι.

Ἀλλὰ σὰν νὰ μὴν τοῦ ἔφτανε αὐτό, ὁ ζηλιάρης ἐνόμιζε πὼς ἔπρεπε, γιὰ περισσότερὴ ἡσυχία κι' ἀσφάλεια, νὰ κάμῃ τὴν γυναῖκα του καί... ἄσχημη. Τούλάχιστο, ὅσο μποροῦσε. Τῆς ἀπαγόρευε λοιπὸν νὰ θάξῃ πολὺ κομπᾶ ἢ φανταχτερὰ φορέματα, νὰ θάφεται, νὰ κάνῃ μακιγὺρ — ὄχι πειὰ κόκκινα χεῖλη καὶ ρόδινα νύχια! νὰ φορῇ στολίδια καὶ πρὸ πάντων νὰ δειχνῇ μπράτσα καὶ λαιμὰ. Ἐφθασε μάλιστα νὰ τῆς κοντύει καὶ τὰ τακούνια. Πᾶνε οἱ ἕξι καὶ οἱ ἑπτὰ πόντοι πού συνηθίζε ἡ Εὐτυχία γιὰ νὰ κάνῃ λίγο «μυπόδι». Ὁ ἄντρας τῆς δὲν τῆς ἐπέτρεπε τώρα παρά τρεῖς τὸ πολὺ!

Νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια, αὐτὸ πείραζε πολὺ τὴ νέα γυναῖκα. Ἐπρεπε ν' ἀγαπᾶ τὸν ἄντρα τῆς ὅσο τὸν ἀγαποῦσε, γιὰ νὰ μὴν κάμῃ ἐπανόστασι. Μὰ τὸ φυσοῦσε καὶ δὲν κρῦωνε πού ἔβλεπε τὸν ἑαυτὸ τῆς σὲ τέτοια κατάντια. Νάχη ὄλα τὰ μέσα καὶ νὰ μὴ μπορῇ νὰ ντύνεται ὅπως θέλει; Νάχη τόση ὠμορφιά καὶ νὰ μὴ μπορῇ νὰ τὴ δείχνῃ στὸν κόσμῳ, στὸν ἄντρα τῆς — στὸν ἑαυτὸ τῆς τὸ κάτω-κάτω, ὅταν κυττάζοταν, ἔτοιμη γιὰ ἔξω, στὸν καθρέφτη; Ὁ ζηλιάρης αὐτὸς τὴν εἶχε κάνει σὰν δουλικο, σὰν μαμούρα. Δὲν ἔλειπε παρά νὰ τὴν ἀναγκάζῃ καὶ νὰ μουντζουρώνεται. Αὐτὸ ἦταν ταπεινώσις, ἔξευτελισμός, τυραννία.

Τότε, πού λέτε, μπῆκε στὴ μέση ἡ Κατίνα. Καὶ μὲ τὸν σκοπὸ τῆς πάντα, πῆρε τὸ μέρος τῆς Εὐτυχίας.

— Ὁρέστη; ! τί εἶν' αὐτά;... Μὰ δὲν ντρέπεσαι νὰ θγάξῃς ἔξω σὲ τέτοια χάλια τὴ γυναῖκα σου; Τί θὰ λήῃ κι' ὁ κόσμος; Ἡ πὼς δὲν ἔχεις νὰ τὴ ντύσῃς, ἢ πὼς παλάθωσες ἀπὸ τὴ ζήλεια! — Σωστό! συμφωνοῦσε καὶ ἡ πεθερά.

Ὁ Ὁρέστης θύμωνε, ἔβριζε, ἐδήλωνε πὼς ἔτσι τὴ θέλει αὐτὸς τὴ γυναῖκα του καὶ δὲν εἶχε νὰ δώσῃ λόγῳ σὲ κανένα. Κάποτε καὶ συζητοῦσε. Γιατί θάλεγε ὁ κόσμος πὼς δὲν εἶχε νὰ τὴ ντύσῃ; Παληόρρουχα τῆς ἔβαζε ἢ ἀποφόρια; Μήπως καὶ τὸ σεμνὸ ροῦχο δὲν κοστίζει ὅσο καὶ τὸ ξετσιπῶτο; Ὅσο γιὰ τὰ κοντὰ τακούνια, μ' αὐτὰ βρῆκε τὴν ἡσυχία του, γιατί κάθε λίγο μὲ τὶς τακουνάρες γύριζε τὸ πόδι τῆς Εὐτυχίας κι' αὐτὸ τὸν νεύριαζε φοβερά.

Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν τὸ ποθούμενο: Ἀπὸ τὴ στιγμή πού ἡ Εὐτυχία εἶδε πὼς εἶχε ὑπερασπιστὲς καὶ συμμάχους — δὲν τὴν ἐνοιαζε γιὰ ποῖο λόγο, οὔτε σκοτίστηκε νὰ τὸν βρῇ — ἀρχισε νὰ ἀντιστέκεται στὸν ἄντρα τῆς καὶ νὰ τὸν παρακοῦσῃ σ' ὅτι ἀφοροῦσε τὸ ντύσιμό τῆς. Προβάριζε ἄξαφνα ἕνα φόρεμα μπροστά του. Ἐκεῖνος κανόνιζε τὸ μάκρος τῶν μακιγιῶν, τῆς φούστας, τὸ ἀνοιγμα τοῦ λαιμοῦ, ὄλα. Μόλις ἔφευγε ὅμως, ἡ Εὐτυχία — σύμφωνη καὶ ἡ πεθερά — ἐπέβαλλαν στὴ ράφτρα τὰ μέτρα πού ἤθελαν αὐτές. Ὁ Ὁρέστης πηγαινε μὲ τὴ γυναῖκα του στὸν παπουτοῦ καὶ παράγγελλε γι' αὐτὴν ἕνα ζευγάρι γόβες μὲ ὕψος τακουινῶν τρεῖς πόντους. Σύμφωνοι. Ἀλλὰ τὴν ἄλλῃ μέρα, ἡ Εὐτυχία — σύμφωνη καὶ ἡ πεθερά — μνηνοῦσε τοῦ παπουτοῦ νὰ κάμῃ τὰ τακούνια πέντε πόντους.

Γίνονταν σκηνές, ὅταν τᾶβλεπε ὁ Ὁρέστης. Ἡ Εὐτυχία τᾶρριχνε στὸν παπουτοῦ ἢ στὴ ράφτρα. Εἶχαν κάνει λάθος. Ἀκοῦνε ποτὲ αὐτοί;... Ἐπειτα ἔβαζε τὴν Παπαζώαινα: «Ἡ μητέρα τᾶθελε ἔτσι». Καὶ στὸ τέλος ὠμολογοῦσε ἀψήφιστα:

— Ναί, ἐγώ!... Ἐγώ, μάλιστα! Εἶνε κανένα κακὸ νὰ ντύνομαι ὅπως ὄλες; Καὶ μπορῶ νὰ παρουσιάζωμαι στὸν κόσμῳ γελοία, ἐπειδὴ... ζηλεύεις ἐσὺ;

— Βέβαια! φώναζε ὁ Ὁρέστης. Μὴ σὲ ἰδῇ γελοία καὶ γελάσῃ ὁ ἐρωμένος σου!...

— Ξέρεις καλὰ πὼς δὲν ἔχω ἐρωμένο!

— Δὲν ξέρω τίποτα! Ἐσὺ τοῦ θέλεις νὰ ντύνῃσαι ἔτσι, μπορῶ νὰ ὑποπτευθῶ ὅτι ὅτι!

Τὰ χόντραναν, ἔπεφτε καὶ ξύλο. Ἡ Εὐτυχία ὅμως ἐξακολουθοῦσε τὴν ἀπεγνωσμένη αὐτὴ προσπάθεια νὰ ντύνεται «σὰν ἄνθρωπος». Ἦταν ἡ μόνη «τυραννία τοῦ ἀνδρός» πού, σὰν γυναῖκα, δὲν μποροῦσε ν' ἀνεχθῇ. Πολλὲς φορὲς ὁ Ὁρέστης δὲν ἄκουγε τίποτα καὶ κανένα, ἐπέμενε νὰ ἐπιβάλλῃ τὴ θέλησί του καὶ δὲν ἤσυχάζε παρ' ἀφοῦ μάκραινε ἢ φούστα ἢ κόνταινε τὸ τακοῦνι. Ἄλλες φορὲς ὅμως, ἐπειδὴ ὄλοι ἐπαιρναν τὸ μέρος τῆς Εὐτυχίας, ὑποχωροῦσε.

Ὡστόσο ὁ ἀνύπαρκτος, ὁ ὑποθετικὸς «ἐρωμένος» ξαναγύριζε κάθε τόσο στοὺς καυγάδες, ὡσότου, μὲ τὴ βοήθειά τῆς Κατίνας, ἔγινε γιὰ τὸν Ὁρέστη καὶ πραγματικὸς.

Ἦταν ὁ Νάσος, ἕνας δεῦτερος ξάδερφος τοῦ ἀνδρός τῆς, γεωπόνος, πού ἔλειπε ὡς τότε στὴ Θεσσαλία καὶ γύρισε κείνο τὸν καιρὸ στὴν Ἀθήνα, γιατί ἡ ἐργασία του ἐκεῖ εἶχε τελειώσει καὶ ζητοῦσε ἄλλῃ. Πρῶτῃ φορὰ ἔβλεπε τὴν Εὐτυχία καὶ, νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια, τοῦ ἔκαμε μεγάλη ἐντύπωσι. Μὰ καὶ στὴν Εὐτυχία ἄρεσε ὁ στιβαρὸς καὶ ἡλικιωμένος νέος, καί, ἀφοῦ ἦταν συγγενής, ἐνόμιζε πὼς μποροῦσε νὰ τὸ δείχνῃ χωρὶς παρεξήγησι. Τοῦ μιλοῦσε μ' ἐλευθερία, μὲ οἰκειότητα, ἄκουγε μ' ἐνδιαφέρον τὶς διηγήσεις του γιὰ τὴ ζωὴ του στὸ μεγάλο χτήμα πού διηθῦνε, παρακολουθοῦσε τὶς ἐνέργειές του, τὶς ὑποθέσεις του, κι' ἀκόμα τοῦ ἔδινε καὶ συμβουλές. Ἄξαφνα, ἀπὸ δυὸ χτήματα πού τοῦ ἐπρότειναν ν' ἀναλάβῃ, τὸν συμβούλευσε νὰ προτιμήσῃ ἐκεῖνο πού ἦταν στὴν Ἀττική, γιὰ νὰ μπορῇ ν' ἀρχεταί στὴν Ἀθήνα συχνά, ἢ νὰ πηγαίνου ἐκεῖ νὰ τὸν βλέπουν. Ὅλα αὐτά, ἐννοεῖται, μὲ ἀθωότητα, πού τὴν ἔβλεπε καὶ ὁ ἴδιος ὁ Νάσος καὶ δὲν ἔβαζε κακὸ στὸ νοῦ του γιὰ τὴ γυναῖκα τοῦ Ὁρέστη. Ἡ Κατίνα ὅμως δὲν ἔπαυε νὰ τοῦ τὴν κακοσυσταίνῃ.

— Ὁ ἀδελφός μου, τοῦ ἔλεγε, ἔκαμε τρέλλα νὰ τὴν πάρῃ. Δὲν εἶνε καθόλου σοῖ. Κυττάζει τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλον. Στὰ κέντρα ἦταν σκάνδαλο. Τόσο πού ὁ καυμένος ἐκεῖνος ἀνυγκάστηκε νὰ μὴ τὴν πηγαίνῃ πειὰ στὸν κόσμῳ.

— Παράξενο μοῦ φαίνεται, ἀντέλεγε ὁ Νάσος, γιατί ἐγὼ βλέπω πὼς τὸν ἀγαπᾶ.

— Ἐτσι τὸ κάνει, ἀπαντοῦσε ἡ Κατίνα. Εἶνε μεγάλη ὑποκρίτρια αὐτή. Ἀφ' ὅτου μάλιστα τὴν περιώρισε καὶ δὲν τὴν ἀφήνει νὰ ντύνεται χτυπητὰ, μοῦ φαίνεται πὼς τὸν ἔχει φούρκα καὶ θέλει νὰ τὸν ἐκδικηθῇ.

— Νὰ τὸν ἐκδικηθῇ; Πῶς;

— Ἐ, δὲν ξέρεις πὼς ἐκδικοῦνται τοὺς ἄνδρες τοὺς αὐτοῦ τοῦ εἶδους ἢ γυναῖκες;

Ἐτσι, σιγά-σιγά, χωρὶς νὰ θέλῃ, ὁ Νάσος μπῆκε στὸ γοῦστο. Ἄν πραγματικῶς ἦταν τέτοια ἡ Εὐτυχία κι' ἄν, γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὸν ἄνδρα τῆς, θὰ διάλεγε κάποιον, γιατί νὰ μὴν κάνῃ νὰ διαλέξῃ αὐτόν. Ἡ συγγένεια ἦταν μιὰ καλὴ πρόφασις καὶ πολλὰ μποροῦσε νὰ σκεπάσῃ. Ἀρχισε λοιπὸν νὰ τὴν κυττάξῃ καὶ νὰ τῆς μιλᾶ ἀλλοιώτικα παρὰ ὅπως τὴν κύτταζε καὶ τῆς μιλοῦσε ὡς τότε.

Ἡ Εὐτυχία δὲν κατάλαβε τίποτε. Ἐνόμιζε μόνο πὼς ὁ Νάσος, σὰν νὰ εἶχε ματέψῃ πὼς μὲ τὸν ἄνδρα τῆς δὲν ἦταν τόσο εὐτυχισμένη, τῆς ἔδειχνε τώρα τὴ συμπόνια του, καί, σὰν συγγενῆς πάντα, προσπαθοῦσε νὰ τὴν παρηγορήσῃ, νὰ τὴν ἀνακουφίσῃ. Γι' αὐτό, τὴν πρώτη φορὰ πού ἐκεῖνος τὴ ρώτησε γιατί ὁ Ὁρέστης δὲν τὴν πηγαινε στὸν κόσμῳ κι' ἄν τὴ στενοχωροῦσε αὐτό, δὲν ἐδίστασε νὰ τοῦ ἐμπιστευθῇ τὸν πόνο τῆς:

— Ναί, τοῦ εἶπε, μὲ στενοχωρεῖ, πρὸ πάντων γιατί δείχνει πὼς δὲν μοῦ ἔχει ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη. Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο μοῦ κάκοφαίνεται πού δὲν μ' ἀφήνει νὰ ντύνομαι σὰν ὄλες. Εἶνε παράξενος καὶ ζηλιάρης. Αὐτὸ ποτὲ δὲν τὸ περίμενα ἀπὸ τὸν Ὁρέστη!

Κ' ἡ ἐκμυστηρεῦσις ἐξακολούθησαν. Ὅτι ἔκρυβε ἀπὸ τοὺς γονεῖς τῆς, ἀπὸ τὶς ἀδερφές τῆς, ἡ Εὐτυχία τὸ ἐμπιστευόταν τώρα στὸν Νάσο.

(Ἀκολουθεῖ)

